

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2012/0385 van 2 oktober 2012
in de zaak 1112/0218/A/2/0183

In zake: het college van burgemeester en schepenen van de **stad MORTSEL**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Dirk LINDEMANS en Thomas EYSKENS
kantoor houdende te 1000 Brussel, Keizerslaan 3
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

*Tussenkomen-
de partij:*

de bvba [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Pieter JONGBLOET
kantoor houdende te 1000 Brussel, Jan Jacobsplein 5
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 14 november 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 8 september 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen- de partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Mortsel van 23 mei 2011 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen- de partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het aanleggen van bijkomende groene parkeerplaatsen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De verwerende partij heeft geen antwoordnota ingediend maar heeft wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een toelichtende nota ingediend. De tussenkomenende partij heeft geen schriftelijke uiteenzetting ingediend. Haar repliek zit vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

2.

De partijen zijn uitgenodigd voor de openbare terechtzitting van 5 juni 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas EYSKENS die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Pieter JONGBLOET die verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen.

De kamervoorzitter heeft de behandeling van de zaak verdaagd naar de openbare terechtzitting van 11 september 2012 en aan de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven om haar hoedanigheid en belang via een aanvullende nota te verduidelijken.

De overige procespartijen kregen de mogelijkheid om tegenspraak te voeren. De verzoekende partij heeft tijdig haar aanvullende nota ingediend. Ook de tussenkomenende partij heeft een aanvullende nota ingediend.

3.

Op de openbare terechtzitting van 11 september 2012 verschijnt advocaat Thomas EYSKENS voor de verzoekende partij en advocaat Pieter JONGBLOET voor de tussenkomenende partij. De partijen werden opnieuw gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

Standpunt van de partijen

De tussenkomenende partij werpt in haar aanvullende nota naar aanleiding van de openbare terechtzitting van 11 september 2012 op:

“ ...

Uit de aanvullende memorie die de Stad Morsel bij aangetekend schrijven dd. 24 juli aan Uw Raad overmaakte, blijkt dat de stad Morstel de gelegenheid die zij van de Raad verkreeg om schriftelijk te reageren op de door de Voorzitter ter zitting opgeworpen problematiek van de hoedanigheid en belang van de verzoekende partij aangrijpt om een aanvullende memorie in te dienen, waarin niet alleen op dit punt een standpunt wordt geformuleerd, maar tevens om een volledig schriftelijk verweer te voeren tegen de inhoud van het verzoek tot tussenkomst zoals door verzoekster ingediend, met onder meer een schriftelijk standpunt over de door verzoekster opgeworpen exceptie van laattijdigheid, en een schriftelijk antwoord op de weerlegging van de middelen door verzoekster tot tussenkomst.

Deze “aanvullende memorie” is aldus helemaal geen “aanvullende nota” zoals het College van Burgemeester en Schepenen ter zitting van 5 juni 2012 toegestaan werd neer te leggen tegen 24 juli 2012. Ze vormt in tegendeel een schriftelijk verweer met betrekking tot ook andere excepties en het verweer ten gronde. Zulke memorie is in het procedurereglement niet voorzien, reden waarom ze uit de debatten dient te worden geweerd, minstens te worden geweerd in de mate ze de problematiek van het belang en de hoedanigheid van verzoekende partij overschrijdt.

...”

Vervolgens voert de tussenkomende partij eveneens het volgende aan:

“ ...

In de aanvullende memorie die het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad neerlegt, wordt bijna de helft van de pagina's gewijd aan de beantwoording van het verweer dat verzoekster tot tussenkomst voerde in haar verzoek tot tussenkomst.

Deze inhoud van de aanvullende memorie komt ten genen dele tegemoet aan wat ter zake op de zitting van 5 juni 2012 ter zitting werd geacteerd, namelijk dat schriftelijk standpunt zou worden ingenomen met betrekking tot de door de Raad opgeworpen problematiek van de hoedanigheid en het belang van de verzoekende partij.

Verzoekster vordert dan ook dat minstens dit gedeelte van de “aanvullende memorie” uit de debatten zou worden geweerd.

...”

Beoordeling door de Raad

De kamervoorzitter heeft aan de procespartijen op de zitting van 5 juni 2012 de mogelijkheid geboden om aanvullende nota's in te dienen naar aanleiding van de door de kamervoorzitter aldaar opgeworpen discussie omtrent de hoedanigheid en het belang van de verzoekende partij. Meer concreet werd op de openbare terechtzitting van 5 juni 2012 door de kamervoorzitter de vraag gesteld of de verzoekende partij wel de nodige procesbevoegdheid had om in de voorliggende procedure op te treden en dit op basis van het voorgelegde collegebesluit van 17 oktober 2011.

De verzoekende partij heeft met een aangetekende brief van 24 juli 2012 tijdig een aanvullende nota aan de Raad overgemaakt.

De Raad stelt evenwel vast dat deze aanvullende nota niet alleen een uiteenzetting bevat over haar belang en hoedanigheid, maar dat de verzoekende partij ook repliceert op zowel de door de

tussenkomen de partij opgeworpen exceptie over de tijdigheid van de vordering als de door deze geformuleerde argumenten ter weerlegging van de middelen.

De verzoekende partij heeft reeds de mogelijkheid gehad via een toelichtende nota, overeenkomstig artikel 4.8.20, §2, derde lid VCRO, op de standpunten van de tussenkomen de partij te antwoorden.

De Raad heeft op de openbare terechtzitting van 5 juni 2012 de verzoekende partij enkel toegelaten in een aanvullende nota haar hoedanigheid en belang te verduidelijken.

De aanvullende nota dient voor zover deze weerleggingen bevat, andere dan het gevraagde, uit de debatten te worden geweerd.

IV. TUSSENKOMST

De bvba [REDACTED] verzoekt met een aangetekende brief van 30 december 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 19 januari 2012 de verzoekende partij tot tussenkomst voorlopig toegelaten om in de debatten tussen te komen. De verzoekende partij tot tussenkomst werd verzocht om de Raad, ten laatste bij haar schriftelijke uiteenzetting conform artikel 4.8.19, §3 VCRO, een afschrift te bezorgen van haar actueel geldende statuten en van de akte van aanstelling van haar organen, alsmede het bewijs dat het daartoe bevoegde orgaan beslist heeft om in rechte op te treden.

Na onderzoek van de door de verzoekende partij tot tussenkomst ingediende stukken verklaart de Raad het verzoek ontvankelijk en wordt het verzoek tot tussenkomst, gezien zij de aanvrager is van de stedenbouwkundige vergunning, ingewilligd.

V. FEITEN

Op 20 augustus 2007 verleent de verzoekende partij aan de tussenkomen de partij een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning voor het slopen van een bestaand gebouw en het bouwen van een appartementsgebouw en 34 garages achteraan op het perceel.

De verzoekende partij verkreeg op 6 april 2009 eveneens een stedenbouwkundige vergunning voor het aanpassen van twee garages.

Op 9 februari 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomen de partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Mortsel een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het aanleggen van bijkomende groene parkeerplaatsen”*. Het betreft de aanleg van vijftien parkeerplaatsen in betonnen grasdallen.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan ‘Antwerpen’, gelegen in woongebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, ‘Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen’, goedgekeurd met een besluit van de Vlaamse Regering van 19 juni 2009. Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Er diende geen openbaar onderzoek te worden gehouden.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 16 mei 2011 een ongunstig advies uit.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 19 april 2011 een voorwaardelijk gunstig advies uit, dat evenwel laattijdig zou zijn.

Het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar wordt niet ingewonnen.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Mortsel weigert op 23 mei 2011 op grond van het ongunstig advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar de stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij.

De tussenkomende partij tekent tegen deze beslissing op 29 juni 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Mortsel brengt op 1 augustus 2011, naar aanleiding van het administratief beroep van de tussenkomende partij, "een bijkomende motivering en antwoord op het beroepschrift" uit.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 1 september 2011 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning niet te verlenen op grond van de volgende beoordeling:

" ...

Legaliteit: niet OK

De aanvraag dient getoetst aan de bepalingen inzake de gemeentelijke bouw- en woonverordening dd. 25/09/1992. Artikel 54 bepaalt i.v.m. de open ruimte: ieder woonhuis moet voorzien zijn van ten minste één open plaats waarvan de oppervlakte bepaald wordt op minstens 25% van de oppervlakte van het perceel zonder voortuinstrook.

De stad Mortsel is van oordeel dat de aanvraag hier niet aan voldoet.....

Dit standpunt wordt niet bijgetreden. Het argument van de beroeper wordt gevolgd dat in de bepaling sprake is van een 'open plaats'. Nergens wordt er vastgesteld dat deze dient te worden aangelegd als groene zone. Een open plaats kan even goed volledig verhard zijn. In voorliggende aanvraag gaat het om het aanleggen van een groene parking binnen het begrip 'open plaats'. De aanvraag is in overeenstemming met de bepalingen inzake de bouw- en woonverordening dd. 25/09/1992.

Voor wat betreft de strijdigheid met de gewestelijke verordening inzake de toegankelijkheid wordt het standpunt van de stad Mortsel bijgetreden dat de verordening niet specificeert dat bepalingen slechts zouden gelden voor publieke parkings. M.a.w. het voorliggend ontwerp van bijkomende parkings valt onder de toepassing van de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake toegankelijkheid.

Goede RO: niet OK

De stad Mortsel brengt bij dat het acuut parkeerprobleem slechts van tijdelijk aard is daar er in de omgeving door de heraanleg slechts 52 parkeerplaatsen verdwenen en deze zullen worden gecompenseerd door de aanleg van parkings op wel bepaalde plaatsen ter

hoogte van de [REDACTED]. In de nabije toekomst wordt het tijdelijk parkeerprobleem opgelost zodat een private open ruimte bij een meergezinswoning niet dient te worden omgevormd tot bijna louter en alleen parkeerzone. De noodzakelijkheid van de bijkomende parkeerplaatsen is derhalve niet aangetoond gelet op de geplande openbare parkeergelegenheden.

....De Stad Morsel neemt betreffende et verdwijnen van de parkeerplaatsen in het openbaar domein voldoende compenserende initiatieven zodat de burger hiervoor een open ruimte bij een woongelegenhed niet dient de overbelasten met geparkeerde wagens en het is dan ook noodzakelijk dat de groene ruimte hierbij maximaal blijft behouden.

...

Na de hoorzitting van 6 september 2011 beslist de verwerende partij op 8 september 2011 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Het perceel is gelegen binnen het ruimtelijk uitvoeringsplan 'Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen' dd.19/06/2009. Met uitzondering van de deelgebieden waarvoor in dit plan voorschriften werden vastgelegd, blijven de op het ogenblik van de vaststelling van dit plan bestaande bestemmings- en inrichtingsvoorschriften onverminderd van toepassing.

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert de aanvraag zich in woongebied.

...

De werken omvatten het aanleggen van parkeerplaatsen en kunnen in alle redelijkheid beschouwd worden als behorende tot de normale uitrusting van het woongebied. Derhalve is het gevraagde in overeenstemming met de gewestplanbestemming.

De aanvraag is principieel in overeenstemming met dit plan.

De aanvraag dient getoetst aan de bepalingen inzake de gemeentelijke bouw- en woonverordening dd. 25/09/1992. Artikel 54 bepaalt i.v.m. de open ruimte: ieder woonhuis moet voorzien zijn van ten minste één open plaats waarvan de oppervlakte bepaald wordt op minstens 25% van de oppervlakte van het perceel zonder voortuinstrook.

De stad Morsel is van oordeel dat de aanvraag hier niet aan voldoet. De totale oppervlakte van het perceel bedraagt: 2805m². De huidige oppervlakte van het groen bedraagt 861,22m² of 30,7% van de oppervlakte van het perceel. Oppervlakte van de parkeerplaatsen: 223,95m². Nieuwe oppervlakte van het groen bedraagt 638,27m² of 22,8% van de oppervlakte van het perceel. Dit standpunt wordt niet bijgetreden. Het argument van de beroeper wordt gevolgd dat in de bepaling sprake is van een 'open plaats'. Nergens wordt er vastgelegd dat deze dient te worden aangelegd als groene zone. Een open plaats kan even goed volledig verhard zijn. In voorliggende aanvraag gaat het om het aanleggen van een groene parking binnen het begrip 'open plaats'. De aanvraag is in overeenstemming met de bepalingen inzake de bouw- en woonverordening dd. 25/09/1992.

Voor wat betreft de strijdigheid met de gewestelijke verordening inzake toegankelijkheid wordt het standpunt van de stad Morsel bijgetreden dat de verordening niet specificeert dat bepalingen slechts zouden gelden voor publieke parkings. M.a.w. het voorliggend ontwerp van bijkomende parkings valt onder de toepassing van de gewestelijke

stedenbouwkundige verordening inzake toegankelijkheid. De aanleg van de parkeerplaatsen dient te gebeuren conform de bepalingen van de verordening.

De aanvraag dient getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

De stad Mortsel brengt bij dat het acuut parkeerprobleem slechts van tijdelijk aard is daar er in de omgeving door de heraanleg slechts 52 parkeerplaatsen verdwenen en deze zullen worden gecompenseerd door de aanleg van parkings op wel bepaalde plaatsen ter hoogte van de [REDACTED]. Bijkomend zullen er onder het stadsplein nog 300 ondergrondse parkeerplaatsen worden voorzien. In de nabije toekomst wordt het tijdelijke parkeerprobleem opgelost zodat een private open ruimte bij een meergezinswoning niet dient te worden omgevormd tot bijna louter en alleen een parkeerzone. Deputatie is van oordeel dat de noodzakelijkheid van de bijkomende parkeerplaatsen niet dient te worden aangetoond.

Deputatie is van oordeel dat de terreinbezetting met extra 15 parkeerplaatsen bij reeds 34 parkeerplaatsen niet wordt overschreden. Het aanleggen van nog meer parkeerplaatsen veroorzaakt geen extra verkeer en beïnvloedt de leefbaarheid voor de bewoners en voor de omliggende percelen niet.

Watertoets:

Bij nazicht van de Vlaamse kaart met de overstromingsgevoelige gebieden, blijkt het perceel niet gelegen te zijn in een effectief of mogelijk overstromingsgevoelig gebied.

Het voorliggende project heeft een beperkte oppervlakte, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat geen schadelijk effect wordt veroorzaakt op de waterhuishouding.

De aanvraag betreft het aanleggen van parkeerplaatsen in waterdoorlatend materiaal (grasdallen).

Algemene conclusie:

De aanvraag is in overeenstemming met de decretale en reglementaire bepalingen.

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

Op de openbare terechtzitting van 5 juni 2012 heeft de kamervoorzitter ambtshalve aan de verzoekende partij de vraag gesteld of zij wel de nodige procesbevoegdheid bezit om, in het licht van het door haar voorgehouden belang, op te treden voor de Raad.

De kamervoorzitter stelde immers vast dat in het voorgelegde collegebesluit van 17 oktober 2011, bevattende de beslissing om in rechte te treden, het college van burgemeester en schepenen van de stad Mortsel verwees naar artikel 193 van het Gemeentedecreet en bij de argumentatie stelde dat het aangewezen was om een raadsman aan te stellen om de belangen van de stad Mortsel te verdedigen. Het ingediende verzoekschrift tot vernietiging van de bestreden beslissing gaat evenwel uit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Mortsel, waar er wat betreft het ingeroepen belang verwezen wordt naar het eerdere weigeringsbesluit van 23 mei 2011.

De kamervoorzitter stelde aldus een tegenstrijdigheid vast tussen het ingediende verzoekschrift en de beslissing om in rechte te treden en gaf aan de verzoekende partij de mogelijkheid om met een aanvullende nota haar ingeroepen belang en haar hoedanigheid, meer bepaald haar procesbevoegdheid te verduidelijken. De tussenkomende partij en de verwerende partij konden eveneens een aanvullende nota indienen om te repliceren.

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt vooreerst dat het niet duidelijk is op welke rechtsgrond de door de Raad op de openbare terechtzitting van 5 juni 2012 aangevoerde exceptie wordt ingeroepen, minstens dat deze exceptie, voor zover zij steunt op de formele motieven van de beslissing om in rechte te treden niet kan ingeroepen worden nu de schending van de formele motiveringsplicht de openbare orde niet raakt.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de beslissing om in rechte te treden de verwijzing naar artikel 4.8.16, §1, 2° VCRO bevat, gezien de bestreden beslissing, waarnaar wordt verwezen, in het artikel 4 uitdrukkelijk deze bepaling herneemt.

Verder betoogt de verzoekende partij dat de vermelding in het besluit om in rechte te treden van artikel 193 van het Gemeentedecreet irrelevant is, aangezien dit besluit niet onder het toepassingsgebied valt van de formele motiveringswet. De verzoekende partij verzoekt, eveneens verwijzend naar de rechtspraak van de Raad van State, om een pragmatische, niet formele, benadering toe te passen.

Tenslotte stelt de verzoekende partij dat *“de overwegingen in een beslissing om in rechte te treden, geen invloed heeft op de wijze waarop de betrokken publiekrechtelijke rechtspersoon zijn argumentatie voor de rechter ontwikkelt”*.

2.

De tussenkomende partij antwoordt hierop dat de vordering onontvankelijk is, aangezien het werd ingesteld door het college van burgemeester en schepenen van de stad Morstel in eigen naam, terwijl er enkel een beslissing voorligt tot in rechte treden waarbij wordt besloten om de belangen van de Stad te verdedigen. Zij overweegt:

“
...

Uit dit Collegebesluit blijkt ten eerste dat het College zelf als juridische grondslag van haar beslissing verwijst naar artikel 193 van het gemeentedecreet, dat bepaalt dat het College van Burgemeester en Schepenen beslist tot het optreden in rechte namens de gemeente.

De libellering van het besluit zelf is bovendien nog duidelijker, nu daarin duidelijk wordt gesteld dat :

- 1. Het college besluit om beroep aan te tekenen tegen de bestreden vergunning bij de Raad voor vergunningsbetwistingen*
- 2. het College besluit om Advocaat Lindemans aan te stellen om de belangen van de stad Mortsel te verdedigen.*

Uit dit Collegebesluit kan dan ook niet anders dan worden opgemaakt dan dat het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Morstel van oordeel is dat het bestreden besluit de belangen van de Stad Morstel schaadt, om de redenen die in de overwegingen van het besluit worden uiteengezet, en dat ter verdediging van de belangen van de Stad Mortsel een beroep dient te worden ingesteld tegen het bestreden besluit bij Uw Raad.

Bij weten van verzoekster tot tussenkomst werd er door de Stad Morstel nooit enig beroep tot nietigverklaring ingesteld ter verdediging van haar belangen.

Klaarblijkelijk werd Mr. Lindemans naderhand nog gemandateerd voor het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Morstel in toepassing van artikel 4.8.16 §1 2° een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Dit beroep werd effectief ingediend, maar met betrekking tot dit beroep ligt geen behoorlijke beslissing tot in rechte treden voor.

In de aanvullende memorie wordt met betrekking tot de hoedanigheid en het belang van de Stad gesteld dat het beroep werd ingesteld in toepassing van artikel 4.8.16 §1 2° VCRO, en dat de loutere verwijzing naar artikel 193 van het gemeentedecreet moet worden afgedaan als een loutere materiële misslag, gezien het College ten dezen niet optreedt namens de stad, maar op zelfstandige grond, maar op zelfstandige grond, nl. als vergunningverlenende overheid.

Dit standpunt van het College strijdt met de duidelijke tekst van haar beslissing, die duidelijk strekt tot het instellen van een beroep tot nietigverklaring ter verdediging van de belangen van de Stad Morstel, en helemaal niet zelfstandig in haar hoedanigheid van bij het dossier betrokken vergunningverlenende overheid.

Met de beslissing tot in rechte treden dd. 17 oktober 2011 is helemaal niets mis. Enkel is ze enkel een basis voor de Stad Mortsel zelf om een beroep tot nietigverklaring in te stellen ter verdediging van haar belangen, die in de overwegingen van het besluit duidelijk staan uiteengezet. Het gaat dan om de strijdigheid met regelgeving , en de schending van de goede ruimtelijke ordening.

Het is bovendien niet omdat in de overwegingen van een besluit wordt gesignaleerd dat het College van Burgemeester en Schepenen de mogelijkheid heeft om (zelfstandig) beroep in te stellen, dat vervolgens ook de beslissing wordt genomen. Om zulks te doen

Dit blijkt ook uit de overwegingen van het besluit (laatste twee paragrafen van p. 1 van dit besluit), waarbij eerst wordt overwogen dat het College van Burgemeester de

mogelijkheid heeft een beroep in te stellen tegen het bestreden besluit, maar vervolgens in tegenstelling daarmee wordt overwogen wordt dat “het aangewezen (is) om een raadsman aan te stellen om de belangen van de Stad Mortsel te verdedigen.

*Het is dan ook duidelijk dat het College van Burgemeester en Schepenen het besluit nam en beroep in te stellen om de belangen van de Stad te verdedigen, en niet om in eigen naam een beroep in te stellen in toepassing van artikel 4.8.16 §1 2° VCRO, hoewel het bestaan van de mogelijkheid ertoe in het collegebesluit werden vermeld.
...”*

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna genoemd ‘formele motiveringswet’) definieert een bestuurshandeling als “*de eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur*”.

Een beslissing om in rechte te treden is geen rechtshandeling maar een materiële handeling die aan een beslissing voorafgaat en houdt geen rechtsgevolgen in voor één of meer bestuurden. De beslissing om in rechte te treden van de verzoekende partij is bijgevolg niet onderworpen aan de formele motiveringsplicht.

Anders dan wat de verzoekende partij meent, doet de Raad geen wettigheidscontrole naar de motieven die vervat liggen in het voorgelegde collegebesluit van 17 oktober 2011.

2.

Wel doet de Raad een onderzoek naar de ontvankelijkheid van de ingestelde vordering, en meer in het bijzonder wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij. De ontvankelijkheid van de vordering betreft de openbare orde en behoort ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

Een rechtsgeldige beslissing om in rechte te treden is zowel voor privaatrechtelijke als publiekrechtelijke rechtspersonen een fundamenteel vereiste om op ontvankelijke wijze een vordering bij de Raad aanhangig te maken. Dit betreft immers, gelet op het feit dat rechtspersonen niet zelf - lees in persona - hun rechten kunnen uitoefenen en bijgevolg een beroep dienen te doen op natuurlijke personen, een document waaruit de Raad kan afleiden of een verzoekende partij zelf, zijnde het bevoegde orgaan, beslist heeft om bij de Raad in rechte op te treden.

Het onderzoek van de beslissing om in rechte te treden betreft daarom de beoordeling van de hoedanigheid of procesbevoegdheid van de verzoekende partij, wat onmiskenbaar betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de vordering.

De Raad volgt aldus de verzoekende partij niet in zoverre zij stelt dat de Raad ambtshalve geen vragen of exceptie ter zake kan opwerpen.

3.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zichzelf in het inleidend verzoekschrift enerzijds omschrijft als “het college van burgemeester en schepenen van de stad Mortsel”. Anderzijds

bevat dit verzoekschrift geen uiteenzetting over de ontvankelijkheid van de vordering, in het bijzonder het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij. Wel wordt bij de uiteenzetting van de middelen op diverse plaatsen verwezen naar het eerder genomen weigeringsbesluit van 23 mei 2011 en de basisvergunning van 20 augustus 2007, maar verkeerdelijk wordt daar vermeld dat deze besluiten uitgaan van de stad Mortsel.

De verzoekende partij bevestigt uitdrukkelijk in haar aanvullende nota dat de vordering tot vernietiging is ingediend door het college van burgemeester en schepenen van de stad Mortsel en verwijst vervolgens expliciet naar artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO.

De Raad leidt hieruit af dat de verzoekende partij, op basis van een samenlezing van het inleidend verzoekschrift en de aanvullende nota, moet beschouwd worden als één van “de bij het dossier betrokken vergunningverlenende bestuursorganen”, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO.

4.

De verzoekende partij heeft bij haar verzoekschrift een beslissing om in rechte te treden van 17 oktober 2011 gevoegd.

In dit collegebesluit wordt onder de hoofding ‘Juridische grond’ uitdrukkelijk melding gemaakt van artikel 193 van het gemeentedecreet dat bepaalt dat het college van burgemeester en schepenen beslist tot het optreden in rechte **namens de gemeente**.

De verzoekende partij houdt voor dat deze verwijzing naar artikel 193 van het gemeentedecreet slechts een materiële vergissing is.

5.

Onder de titel ‘Argumentatie’ wordt in het collegebesluit het volgende gesteld:

“ ...

De voorwaarden van de vergunning (20 augustus 2007) werden niet nageleefd inzake het aanpassen van de wegenis (er mochten geen verhardingen aangelegd worden onder de kruin van de bomen).

De aanvraag is in strijd met het besluit van de Vlaamse Regering tot vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake toegankelijkheid (bvr 5 juni 2009) inzake het aanleggen van parkeerplaatsen voor mindervaliden.

De aanvraag is in strijd met artikel 54 van de gemeentelijke bouw- en woningverordening goedgekeurd bij besluit van 25 september 1992 van de Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden (B.S. 17 november 1992) inzake het behouden van groene ruimten in de tuin.

De goede ruimtelijke ordening wordt geschaad daar op termijn de verharding een negatieve invloed heeft op de ontwikkeling van de bomen.

De draagkracht van het terrein wordt overschreven omdat extra verkeer wordt aangetrokken dat waarschijnlijk weinig of niets met de bebouwing op het terrein te maken heeft.

Het college heeft de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen de beslissing van de Deputatie bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. De beroepen worden ingesteld binnen een vervaltermijn van vijfenveertig dagen, die ingaat als volgt:

a) hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer dergelijke betekening vereist is;

b) hetzij de dag na deze van de startdatum van de aanplakking, in alle andere gevallen.

Het is aangewezen om een raadsman aan te stellen om de belangen van de stad Morstel te verdedigen.

...

Vertrekkende van de vaststelling dat overwogen wordt dat *'het college heeft de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen de beslissing van de Deputatie bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen'* dient de Raad vast te stellen dat de motieven die geleid hebben om *'een raadsman aan te stellen om de belangen van de stad Morsel te verdedigen'*, betrekking hebben op de impact van de bestreden beslissing op het beleid van de stad.

De Raad beoordeelt de wettigheid van deze motieven niet, doch stelt enkel vast dat deze motieven betrekking hebben op het aanleggen van parkeerplaatsen voor mindervaliden, het behoud van groene ruimten in de tuin van het reeds opgerichte appartementsgebouw en de verkeersproblematiek. Het betreft terzake bevoegdheden van de stad en niet louter van het college van burgemeester en schepenen.

In artikel 1 van het besluit van 17 oktober 2011 wordt dan ook door het college beslist om beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen en in artikel 2 wordt nader verduidelijkt dat de aangestelde raadsman de belangen van de stad Morsel dient te verdedigen.

6.

Overeenkomstig artikel 193 van het gemeentedecreet treedt het college van burgemeester en schepenen op namens de stad.

Door uitdrukkelijk te verwijzen naar artikel 193 van het Gemeentedecreet, maakt het college van burgemeester en schepenen van de stad Morsel duidelijk dat zij optreedt als vertegenwoordiger van de stad Morsel. Deze vaststelling wordt bevestigd door de overweging onder de argumentatie waar gesteld wordt dat het aangewezen is een raadsman aan te stellen om de belangen van de stad Morsel te verdedigen en nogmaals, in artikel 2, in het beschikkend gedeelte van de beslissing om in rechte te treden waarbij de raadsman wordt aangesteld *"om de belangen van de stad Morsel te verdedigen"*.

Nu voormeld artikel 193 bepaalt dat het college van burgemeester en schepenen beslist tot het in rechte treden namens de gemeente en deze vermelding geen materiële misslag is, dient de Raad uit de beslissing om in rechte te treden noodzakelijkerwijze af te leiden dat het artikel 1 van het beschikkend gedeelte, zijnde *"het college besluit ... om beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen tegen de vergunning tot het aanleggen van bijkomende groene parkeerplaatsen gelegen [REDACTED] verleend door de Deputatie aan [REDACTED] bvba"*, impliceert dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Morsel beslist heeft om namens de stad Morsel een beroep in te stellen bij de Raad tegen de bestreden beslissing.

Wanneer een gemeente of stad een beroep bij de Raad wenst in te stellen, treedt het college immers op als vertegenwoordiger van de gemeente of stad, in de zin van artikel 57, §3, 9° van het Gemeentedecreet in samenlezing met artikel 193 van het Gemeentedecreet. Daarbij heeft de gemeente of de stad een belang conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO en dient zij hierbij de hinder en nadelen te verduidelijken die zij kan ondervinden.

Het inleidend verzoekschrift werd echter niet ingediend namens de stad Morsel.

7.

Gelet op het voorgaande kan de Raad enkel vaststellen dat het inleidend verzoekschrift werd ingediend door het college van burgemeester en schepenen op grond van een voorgehouden belang in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO, met name als vergunningverlenend bestuursorgaan.

De beslissing om in rechte te treden diende genomen te worden op grond van artikel 57, §3, 7° van het Gemeentedecreet, waar het college kan optreden als instantie die zelfstandig haar vorderingsrecht uitoefent.

Uit het voorgelegde besluit van 17 oktober 2011 blijkt niet dat het college op grond van artikel 57, §3, 7° van het Gemeentedecreet de bedoeling had haar zelfstandig vorderingsrecht uit te oefenen.

De Raad dient dan ook noodzakelijk vast te stellen dat het college van burgemeester en schepenen niet over de nodige procesbevoegdheid beschikt om in die hoedanigheid een vordering tot vernietiging bij de Raad in te stellen.

8.

De omstandigheid dat in de beslissing om in rechte te treden verwezen wordt naar de bestreden beslissing, in het beschikkend gedeelte een artikel 4 bevattend dat onder meer artikel 4.8.16, §1, eerste lid integraal overneemt, doet aan deze conclusie geen afbreuk. Deze passus in de bestreden beslissing is immers niet dienstig, aangezien dit deel uitmaakt van de verplichte vermelding van de beroepsmogelijkheden- en modaliteiten, voortvloeiend uit artikel 35 van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur, waar artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO toebehoort. Bovendien wordt door een letterlijke overname van deze bepaling in de bestreden beslissing alle mogelijke belanghebbenden vermeld.

De vraag van de verzoekende partij aan de Raad om zich pragmatisch op te stellen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, kan niet ingewilligd worden. Het betreft een beoordeling van de ontvankelijkheid en van de rechtsgrond waarop de verzoekende partij zich in haar beslissing om in rechte te treden steunt. Het Gemeentedecreet maakt duidelijk een onderscheid tussen de bevoegdheden verleend aan het college zelf (artikel 57, §3, 7°) en de algemene bevoegdheid waarbij het college optreedt als vertegenwoordiger van de Gemeente (artikel 57, §3, 9°) juncto artikel 193 Gemeentedecreet. Dit onderscheid komt overeen met de verschillende belanghebbenden die in de VCRO staan vermeld: het college als vergunningverlenend bestuursorgaan en de Gemeente die als lokale overheid andere belangen kan verdedigen, voor zover zij hinder of nadelen kan aantonen. Dit onderscheid heeft met pragmatisme niets te maken.

9.

Het beroep dient bij gebrek aan de nodige procesbevoegdheid onontvankelijk te worden verklaard.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de bvba [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is onontvankelijk.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175,00 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100,00 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 2 oktober 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Katrien VISSERS

Hilde LIEVENS